

— Mõned hääb naabrid, luda rahwa wiis — arwates sõbrust näites, kandsid kuulnud kõrtsi-jutud soealt Kartuhwli Jüri kõrwa, kes jutu kuuldes enamist naerates kostis: „Määfigu rahwas mis tahab; igal mehel luba omaga teha, luda ta tahab. Mina ei tule teid kuskil keelama, ega uuele teele sundima: sellepärast laske ka mind minu oma teed minna. Kui mul suuremat raskust ei ole kanda kui Kartuhwli nime ristitud nime kõrwas, ei se minu pihta haka waewama.“

„Sügisel, kui Sooküla peremehed ja muu sümberkaudne külarahwas kuulis, luda Jüri raha eest õlgi ostis, pandi jälle asja wäga naeruks; mõned ütlesid: „Parem oleks, kui leiwa tarbeks raha kopikad hoiaks, mis ilma aegu õlgede eest raiskab.“ Aga mitu naerja pani iljemine, kui tee Jüri talust mööda läks, mõne õlelaku wanakri redelite wahel ja ütles pilkades: „Selle ühjaga saan Kartuhwli peremehelt nii palju, et täna õhta lustilikult kõrtsis wõin elada ja mõne naabrile ka weel suutäie anda.“ „Pagan seda teab,“ hüüdis Kuusiku Siim wihaga — „mis salalikud kunstikombed Kartuhwli Jüri on, et tema käes kõik kordalähäb, mis ta etewõtab. Meie põllud on sõnnikut saanud, wanast korralist haritud ja — wata imet! meie ruki oras ei ole sugugi parem, mõnes kohas alwem kui Jüri, kes kewade mulda ja wana prügi põllule wedanud.“ — „Pole karta,“ kostis Kongu Hans — las tulla kewade, küll siis oras wahet wäljanäitab, mis meie ja Jüri põldude wahel on. Täna wu oli soe, wihmane sügisel, mis ka lahjal põllul iwad idunema ja kaswud haljendama paneb,

aga kus suuremat rammu ei ole, seal wõtab kewadine tuul kõik pealt ära. Jüri oras on aga silmakirjaks.“ — Sai esimene külm põllud nii pikalt kohmetanud, et lojusse jalga kandsid, siis ajas Sooküla rahwas karja ruki oraksele kartes, et lopsakas oras muidu lume al mädaneks, ja kui Jüri seda ei teinud, nimetati teda hulluks pääks, ja üteldi: „Müüd ei saa kewade midagi tema ruki oraksest!“

„Pik lumeta sügisel, kui kõik tarblifud põllu ja majatööd olid korrale seatud, andis weel paari nädalad aega heinamaid rookida ja puhastada, mis mitmes kohas nii paksult põestlikuks läinud, et wikatid ei wõinud enam pealewäia. Jüri wõtis sulase ja kolm päiwilist abiks ja hakas heinamaad rookima, kust mõne hää koorma abju kütet ja hulga mätaid sai, mis hunnikuksse pandi ja iljemine, kui mullaks pudenend, põllule tahtis wadada. Lumi tegi wiimaks tööle otsa, aga tulewal sügisel lubas peremees heinamaa rookimist pikemalt edasitoimetata. — Sui wili andis rohkeste aastase tarwituseks ja wäga kena seemne tulewa kewadise külwi tartwis; mätasse pandud näitased enamist kõik iwad idukesi. Tööd oli esimesel aastal lõpmata tehtud, ka kaunis osa raha ärakulutatud, mis Lüsule, kes kui naesterahwas kobe julgust kautab, mõnda mure koorma südame peale weteras. Aga Jüri ütles rõemsa näuga: „Se raha on häästi intressi peale pandud, mis, kui Sumal pikemalt õnnistust annab, meile ja meie lastele wistist kasu saab kandma.“

„Ega se raske asi ole,“ ütles Kaarel — „kui pere-